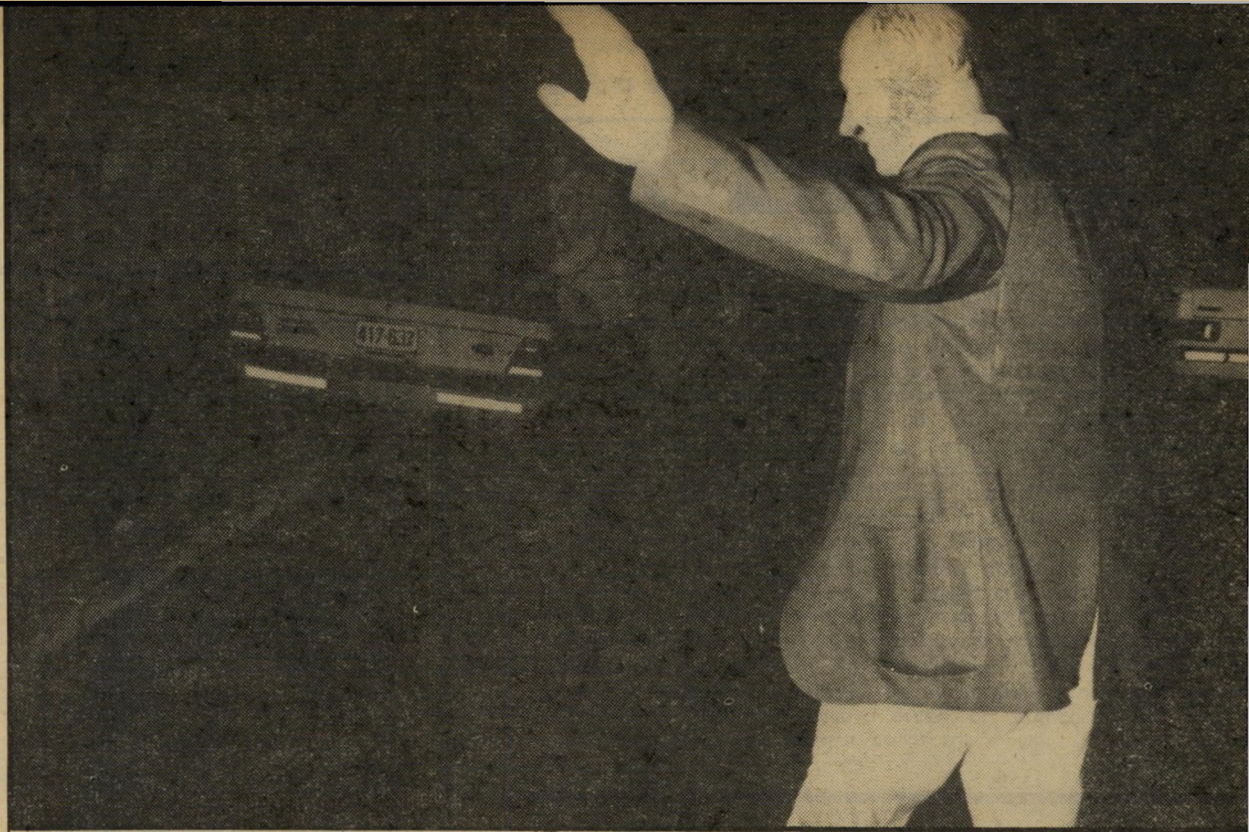

ידין אנפונך בידן
לשלום - ועל 15
הח"כים של הסיעה
האומללה יוסל
להכריע מי יהיה
מחר בעל
השם והונכסים
של ד"ש

15 התמופלאים

יציא נגדם ויתמוך בידן. אנשי-שינוי גילו בגרות פוליטית, מיהרו להתקפל והעבירו את תמיכתם להצעת עמית.

לא כן נהג ידן. הוא שמע לעצת שר-המישפטים, שמואל תמיר, ויצא גם נגד הצעת-הפשרה של עמית. היתה זו אחת השגיאות האומללות, האופייניות כל-כך לדרכו הפוליטית של תמיר. תמיר ידוע כמי שעורך מהלכים פוליטיים ממולחים, אך לפתע כושל במהלך אחד, ההורס את כל בניין-הקלפים שהוא בנה בדי עמל. אנשי-הליכוד, והמרכז החופשי, שבהם היה תמיר חבר, מכירים תכונה זו שלו. להרס עצמי פוליטי, ויודעים כבר להזהר ממנה. אך ידן עדיין לא התנסה בכך. הוא נשמע לעצת תמיר, שם את כל קלפיו נגד קואליציית שינוי וקבוצת-עמית, והפסיד אולם כמו רבו בתככים הפוליטיים, שמואל תמיר, כן גם ידן התגלה כמפסיד גרוע, ותכונה זו תעלה לו בשלמות המיפלגה שהקים. ידן הכריז כי ההצבעה של המועצה, שבה השתתף הוא עצמו, אינה חוקית ואינה דמוקרטית, וכי הוא יכנס את מועצת-התנועה כדי לבחור את המוסדות, בניגוד להחלטת המועצה. מאוחר יותר ניסה ידן להתקפל והודיע כי הבחירות שתערכנה ביום החמישי השבוע תהיינה רק למוסדות זמניים.

אולם הצהרות אלה של ידן הספיקו לאנשי-שינוי. ידן דווקא חיזק את קבוצת המשתתפים-הכנסת של שינוי, קומם רבים אחרים נגדו, ביניהם את עמית-גולומב, והביא לכך שהבעיה היחידה בד"ש שוב אינה אם אלא מתי יהיה פילוג, איך יתהווה ובידי מי יפול נתח גדול יותר של השלל. לפי הנוהג בכנסת, נשאר שמה של סיעה, במיקרה של פילוג, בידי הפלג שאליו משתייכים רוב חברי הסיעה בשעת הפילוג.

מילבד חברי-הכנסת המוצהרים של שתי הסיעות היריבות, עדיין לא החליטו לפחות ששה מחברי-הכנסת של ד"ש עם מי הם ילכו, אם בכלל יבחרו באחד מהצדדים. ההערכות המובאות להלן נעשו על-פי שיחות עם אנשי ד"ש מכל הזרמים, וכן עם מרבית חברי-הכנסת עצמם.

הבעיות שהתעוררו בישיבת המועצה החדשה של ד"ש ביום החמישי, נראו על-פני השטח טפלות ובלתי-משמעותיות, לעומת הנושאים המדיניים והרעיוניים שביגלם, כביכול מאיימת ד"ש להתפרק בחודשים האחרונים. לא עניין הישיבה בממשלה או היציאה ממנה, לא בעיית השטחים או המאזנים החדשים, ואפילו לא ריב בין יונים לניצים. אנשי "שינוי", ובראשם הפרופסור אמנון רובינשטיין, דרשו לדחות את ההצבעות למוסדות התנועה עד לאחר פגישת קמפ-דייוויד, אך לקיים הצבעה אחת: לבחירת יושב-ראש נשיאות המועצה.

הפרופסור ייגאל ידן דרש לבחור בכל המוסדות, כשהוא שם את הדגש על בחירת יושב-ראש מזכירות התנועה.

החישוב של שני הצדדים היה נכון. ידן הציג כמועמד ליושב-ראש נשיאות המועצה את איש-ירושלים, יהודה טולידאנו, (שאינו לו קשר ממשפחתי ישיר עם אחד ממנהגיו-ידן החריפים, ח"כ שמואל טולידאנו). לדעת רבים מחברי מועצת ד"ש, אין יהודה טולידאנו מתאים לתפקיד, וזו היתה הזדמנות-פז לאנשי "שינוי" להציג מועמד נגד מועמדו של ידן. הם בחרו במי שאינו משתייך אליהם, אחד הבלתי-יזדהים במועצת ד"ש, שמואל דנקר, והיה ברור שדנקר יביס את מועמדו של ידן בתמיכת הבלתי-יזדהים ואנשי-שינוי.

לעומתם סבר ידן, אשר הציב את עצמו כמועמד לראשות מזכירות התנועה, כי הוא יגבר על המועמד הנגדי, ח"כ אסף יגורי. יגורי אומנם אינו נמנה עם אנשי-שינוי, אך הם הבטיחו את תמיכתם בו. למרות זאת, היה מבוסס ידן את יגורי, אם כי לא ברוב העצום שבו זכה ידן בבחירות לפני שנה: 92 אחוזים.

השר מאיר עמית החליט לפשר בין הצדדים. הוא הציע הצעה, שהוגשה על-ידי נאמנו, ח"כ דויד ("דודיק") גולומב, כהצעת-פשרה: הבחירות לכל המוסדות, הן ליושב-ראש נשיאות המועצה והן ליושב-ראש המזכירות, תידחנה עד לאחר קמפ-דייוויד. לאנשי-שינוי הודיע עמית שאם הם לא יתמכו בהצעת-הפשרה שלו, הוא

ערב כניסת ד"ש לממשלה, התמודד הלוי עם תמיר על משרת שר-המישפטים, ובעיקבות תמיכתו המאסיבית של ידן בתמיר, הובס ברוב גדול. מייד לאחר ההצבעה החל תמיר מקרב אליו את הלוי, ולהלוי החניפה ידידותו של המנצח, עד שהוא הפך שוב אחד מנושאי-כליו ועושי-דברו הנלהבים ביותר של תמיר. תמיר בטוח בתמיכתו המוחלטת של הלוי, ול-ידידים הוא אמר פעם: "הלוי הוא כל-כך חלש-אופי, עד שאני יכול לעשות איתו מה שאני רוצה."

● **עקיבא נוף**

נאמנו של תמיר עוד מהתקופה בה גידל אותו תמיר במרכז החופשי. נוף אינו מעז לעשות שום צעד ללא אישור מוקדם של תמיר, וכל התבטאות שלו היא לאחר צנזורה של תמיר.

לפני כמה חודשים ניסה נוף לערוך התמרדות-יוזוטא, כאשר מאחורי גבו של

ראלית: למישרת שר בממשלה. כשהיה תמיר בחרות. אחר-כך במרכז החופשי, מאוחר יותר שוב בליכוד. היתה האפשרות שתמיר יכהן כשר מעלה הירך לעג.

בשנה שבה שייך תמיר לד"ש הוא הצליח להשיג השפעה עצומה על ידן, ודרך המנהיג לנהל את התנועה כראות-עיניו, תוך שהוא מקים לעצמו יריבים רבים, שהפכו במילא גם ליריבי ידן. לתמיר, שהבחין בפילוג הממשמש ובא, היו בעת האחרונה מגעים תכופים עם אנשי-הליכוד, בין היתר גם עם ראש-הממשלה, מנחם בגין, למרות שטינתו של בגין אל תמיר היא מן הנודעות. במגעים אלה נבדקה האפשרות של צירוף תמיר ותומכיו לליכוד, או אפילו לחרות.

● **בנימין הלוי**

הדימוין בין תמיר להלוי רב. שניהם הצליחו לעבור כמה מפלגות תוך תקופה קצרה-יחסית.

טרפות איש-הביטוח ח"כ שלמה אליהו, איש-עורד ח"כ מרדכי אלגרבל ואחד משני חברי-הכנסת הדרוזיים של ד"ש, שפיק אסעד. אולם, מי שמכיר את תמיר יודע כי רבים סיכויי של ידן להיותר בודד. בסיעה כזאת תהיה השליטה בידי תמיר, ותוך זמן קצר ייזרק ידן כקליפת השום, תמיר עשוי לעבור לליכוד ולסוחף עימו את כל תומכיו.

● **שמואל תמיר**

כאשר ביקש תמיר להצטרף לד"ש, לא רצה בו ידן והציג בפניו תנאי-קבלה שנראו בלתי-אפשריים. להפתעת הכל, וב-עיקר ידן, הסכים תמיר לכל תנאי הצטרף לד"ש, ותוך חודשים אחדים הפך ידימינו של ידן. לאיש הבוחש מאחרי הקלעים ומי שהצליח לכוון את כל מהלכי ידן, מבלי שידן הרגיש בואת כלל.

תמיר הגיע דרך ד"ש למה שלא הצליח להגיע במשך כל שנותיו בפוליטיקה היש-

● **"יגאל ידן"**

התנועה החדשה, שזכתה ב-15 חברי-כנסת, קמה והלכה לבחירות תחת דגל אחד: ייגאל ידן. עד לפני חודשים אחדים היתה מנהיגותו בלתי-מעוררת.

בשרשרת של שגיאות, שלא היה עושה אפילו מועמד לוועד-כיתה בבית-ספר, גיווט עצמו ידן למצב שבו הוא עלול, כיום, להישאר במיעוט בתנועה, ואולי אף למצב שבו הוא יישאר בודד לגמרי.

אין ספק כי שגיאתו העיקרית של ידן היא שמואל תמיר. תמיר זינק על סוס ד"ש כמוצא של הרגע האחרון, לפני היעל-מו מהמפה הפוליטית לחלוטין, והפך תוך שבועות מעטים לאיש-אמונו של ידן, שעל-פיו יישק כל דבר. חלומו של תמיר, להיות שר בממשלת ישראל, היה הסיבה האמיתית להצטרפות ד"ש לממשלה.

עתה נותר ידן עם תמיר ושניים מנא-מני שר-המישפטים: ח"כ בנימין הלוי וח"כ עקיבא נוף, עם סיכוי מסויים להצי-